

Şehla gözlü gemi Kibele'de olanlar

Müge İplikçi 'Acayip Bir Deniz Yolculuğu'nda', birçok çocuğu ağlatan aşı günlerine şahane bir yorum getiriyor. Yazarın anlattığı muhteşem deniz yolculuğunun sonunda insanın ağlamak için üzülmesi gerekmediğini, gülmekten de gözlerinden yaş gelebileceğini öğreniyoruz

ASLI TOHUMCU
asli@asli-tohumcu.com

Okuldaki aşı günlerini hatırlar mısınız? İşin içinde damla varsa ne âlâ, yok damla değil de sınığa varsa... Her zaman her konuda başı çeken kimler kimler, türlü bahaneyle hemşireye doğru uzanan kuyruğun sürekli sonuna kaçarlar. Ayılanlar bayılanlar, işi "sen benim habamın kim olduğunu biliyor musun" a vardırırlar, kaçmaya çalışırken gösterdikleri performansla Türkiye Atletizm Federasyonu'ndan teklif alanlar ve daha neler neler... Çocukların cesareti kadar, öğretmen ve hemşirelerin de karakteri sınımaz mı aşı günlerinde? Çocukların korkusunu hód zöd'le hastırmaya çalışanlar, ağlamalarına dayanamayıp hıçkırıklara boğulanlar ya da cesaret vereyim diye türlü şaklabanlıklar yapanlar...

Kerem, alerjisi yüzünden aşından korkan bir çocuk ve günün birinde, ne yazık ki kâbusu gerçek oluyor. Tam da okul servisi okulun bahçesine girdiğinde okulda aşı günü olduğunu öğreniyor. Eee, kaçacak yeri de yok; o da birçokları gibi başlıyor ağlamaya. Sadece o mu, bütün okul ağlıyor neredeyse ve bir gözyaşı deresi oluşuyor; "önce incecik bir su, sonra yatağını usul usul derinleştiren bir dere" halini alıyor bu aşı deresi. "Çocuklarla birlikte sınıflardan koridorlara, koridorlardan okulun taş kaplı, birkaç cılız ağaçla gölgelenen bahçesine, o bahçedeki Selim Amca'ya ve diğer servis şoförlerine" ulaşıyor; "gölet,

göl falan derken, bahçeden tozlu okul yoluna, okul yolundan aşağıdaki caddeye, oradan da paldır küldür denize doğru öyle bir çırpınarak" akmaya başlıyor ki, "o anda bu duruma değil Milli Eğitim Bakanlığı'nın, evrenin bile dur diyecek" gücü olmuyor.

Kerem, Selim Amca'yla birlikte bir tahta parçasına tutunuyor; bu defa da deniz alerjisine "kapılmak"tan korkarak tuzlu suyun üzerinde salınmaya başlıyor. Bir süre, sanki suda debelenmiyor da çay bahçesinde sohbet ediyormuş gibi bir edayla laflıyorlar. Derken tahta parçası tuhaf bir dille konuşmaya başlıyor Kerem'le ve ona korkacak bir şey olmadığını, iyi tutunması gerektiğini söylüyor. Hemen ardından Kerem'le Selim Amca denizin içinden yavaşça yükseliyor ve kendilerini tuhaf bir teknenin güver-

tesinde buluyorlar.

Günlerin en acayibi zaten; o yüzden bu teknenin onları Maltepe sahili açıklarından Adalar'ın oraya ve hızını alamayıp Marmara açıklarına götürmesi şaşırtıcı gelmiyor insana. Selim Amca biraz hozuluyor bu işe; "Ne olurdu sanki aşını paşa paşa olsaydın.... Ağlayıp zırlamasaydın, şimdi sen evindeydin, hen de kahveye gitmiş tavla oynuyordum," diye Kerem'i hafif yollu azarlamaktan alamıyor kendini. Kerem bunun, sabah arkadaşlarının sözünü ettikleri tekne olduğunu fark ediyor bir süre sonra. Hani şu marketin önünde duran. Hani şu çok eski savaş teknesinin tıpkısının aynısı. Hani burnunda Sibel'in gözleri gibi gözleri olan. Ah Sibel, ah!

Sibel mihel derken, daha da derin sularda yüzmeye kalkışmadan, bizim

Kerem'e dönelim. Kerem bu, durur mu! Başlıyor kaptanın seyir defterini aramaya. Tam da bütün bu vukuatların yaşandığı 29 Nisan günü tutulmaya başlanmış seyir defterinde yazanlar, Kerem kadar Selim Amca'yı da şaşırtıyor. Kaptan'ın Kibele adındaki bu tekneyle, Korint Boğazı'nı geçerek Marsilya'ya doğru yola koyulduğunu, yolda kaybolduklarını, pusulalarının hozulduğunu, yiyeceksiz kaldıklarını ve mürettebattan birinin suyu zehirlediğinden şüphelendiğini öğreniyorlar. Bu zorlu maceranın, Kaptan için Marsilya Devlet Hastanesi'nde bittiğini; Kaptan'ın hasta yatağında, mürettebatın tekneyi de alarak İstanbul'a dönüş yoluna koyulduğunu öğrenmesiyle yıkıldığını da öğreniyorlar.

Teknesi elinden alınmış bir adamın gözyaşlarıyla tuttuğu bu seyir defte-

rinin özelliği, kendini sadece tekneyi Kaptan'a götürecektmişlere ele vermesi. Hal böyle olunca, Kerem'le Selim Amca'sı da Marsilya'ya doğru yola koyuluyorlar. Tabii peşlerinde, zamanında Kibele'nin kaptanına kazık atan baş kötüyü! Hikâyenin tadını kaçırmamak için iyisi mi burada keselim... Ama Kerem'in Kibele adındaki eski bir kürekli, yelkenli gemiyle Akdeniz'deki yolculuğu, esirlerin kurtarılması, korkularla yüzleşilmesi, Marsilya'da karaya çıkmak için de, oradan geri dönmek için de aşı olmalarının gerekmesiyle son sürat devam ediyor.

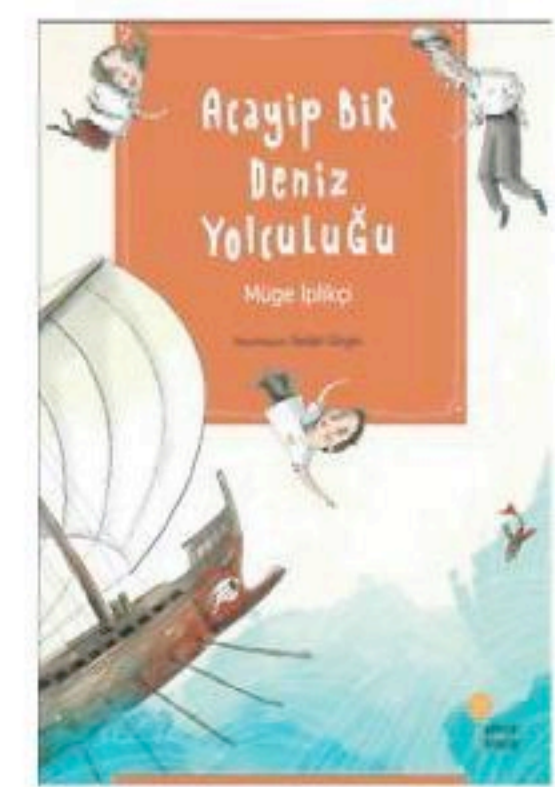
Biz de bu yolculuğun sonunda, insanın ağlamak için üzülmesi gerekmediğini, gülmekten de gözlerinden yaş gelebileceğini öğreniyoruz. Neşenin herkese iyi geldiğini, bütün tıkanmış yolların neşeye aşılabileceğini... Mücadelenin insanları birbirine yaklaştırabilirdiğini, sürekli didişenleri bile cancağır kılabilirdiğini... Özürlü çalkalı eşeklerin çoğaldığını... Denizde her şeyin yuvarak olduğunu, bilinenin aynı olmadığını... Anadolu'nun Foça'sının, Korint Boğazı'nın, Marsilya'nın dünyanın neresinde olduğunu... En önemlisi de, kahraman olmanın mücadele gerektirdiğini, öyle bedavadan kahraman olunmadığını...

İlk gençlik romanı 'Yalancı Şahit'te taş atan çocukları, ilk çocuk kitabı 'Uçan Salı'da kaybettiğimiz değerleri ve hayallerinin peşinden giden Sibel'i anlatan Müge İplikçi, 'Acayip Bir Deniz Yolculuğu'nda yine dök-türüyor. Sıradan (!) bir aşı gününü, çok eski çağlarda yaşanacak türden bir maceraya dönüştürüyor.

Macerasını hem şişsel hem de esprili bir dille kurmayı başarıyor. Daha hikâyenin başında azıcık yemese de okuyucusunu, hikâyenin sonuna kadar açık etmiyor sırrını. Her işini zaten sevdiğimiz Sedat Girgin de usta işi desenleriyle bir başka yolculuğa davet ediyor bizi.

Kibele'si, haritası, köpüklü köpüksüz dalgaları ve tiplmeleriyle hayalimizi renklendiriyor.

Müge İplikçi'nin 'Acayip Bir Deniz Yolculuğu' bir dolu çocuğu o kadar, o kadar çok ağlatan aşı günlerine şahane bir yorum getiriyor.

ACAYIP BİR DENİZ YOLCULUĞU
Müge İplikçi
Resimleyen: Sedat Girgin
Günüşi Kitaplığı
2012, 98 sayfa, 13 TL.

360 derece bir dernek!

'Acayip Bir Deniz Yolculuğu'nun, 360 Derece Tarih Araştırmaları Derneği'nin deniz arkeolojisi çalışmalarından biri olan "Foça-Marsilya, Tarihe Yolculuk" projesini bizlere/çocuklara yakınlaştırmak için yapıldığını da belirtelim. Tarihin masalsı algılanışına alternatif projeler üretmeyi amaçlayan grup, konu edindiği tarihsel olayları birebir canlandırarak projeler üretmek için yola çıkmış. www.360derece.info adresi bu yolculuğa doyamayıp da uzatmak isteyenler için iyi bir durak olabilir. Müge İplikçi'nin başkahramanı Kibele'nin yeniden yapılması aşama aşama fotoğraflanmış. Sitede, Galeri başlığı altında "İzmir-Foça-Marsilya Tarihe Yolculuk" kısmından bu fotoğraflara ulaşmak mümkün. Ama ne yalan söylemeli, Sedat Girgin'in Kibele'si daha gözalcı!